

דגופא עדיף לה, ואם כן חוב הוא לה להתגרש.

תא שמע: דאמר ריש לקיש: טוב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו. האשה מעדיפה לישיב בצוותא עם אחר ואפילו אם אינו מתאים לה כל כך, מלישב לבד.

ואם כן, חוב הוא לה הגירושיין, אפילו במקום קטטה.

עוד מביאה הגמרא אופנים שאשה מעדיפה להשאר תחת בעלה.

אביי אמר: דשומשמנא גברא אפילו אם יש לאשה בעל גוץ כנמלה, כורסיה בי חרתא רמו לה, האשה מרגישה את עצמה חשובה בזה שהיא נשואה, ושמה את כסאה אצל החשובות, חורות הארץ.

רב פפא אמר: דנפצא גברא אפילו בעל שאומנותו מאוסה, שמנפץ צמר. תיקרי כסיפי בבא ותיתיב אינה בושה לקרותו על מפתן הבית לישיב שם אצלו בפני הכל (4).

רב אשי אומר: דקולסא גברא אפילו מצאו בבעלה שמץ פסול לא בעיא טלפחי לקידרא, אפילו עדשים שהוא מאכל קל וזול, אינה מבקשת ממנו, כי העיקר אצלה הוא שייקרא שמו עליה.

תנא: וכולן, כל אותן נשים שבעליהן שפלים ומראות להם חיבה אינו אלא שמזנות תחתיהם וכשמתעברות ותולדות עיבורן בבעליהן, ונוח להן באנשים כל שהן לפי שמזנות תחתיהם (5):

מעכשיו, במקום יבם שיש לו אח, ועל ידי הגט תתפטר מהיבם, במקרה שימות הבעל, מהו, האם הגט חל, ופטורה מיבום, או לא.

מי אמרינן כיון דסניא ליה ליבם, ורוצה להתפטר ממנו, אם כן זכות הוא לה, וזכין לאדם שלא בפניו ומגורשת.

או דלמא, כיון דזימנין דרחמא ליה, שפעמים אוהבת את היבם, חוב הוא לה להתפטר מהיבם, ואין חבין לאדם שלא בפניו, ואינה מגורשת.

אמר ליה רב נחמן: תנינא, בין כשיצאה האשה מכאן בחזקת היתר לשוק ובאה והחזיקה את עצמה ליבם, ובין כשיצאה מכאן בחזקה ליבם ובאה והחזיקה את עצמה שמוותרת לשוק, הדין שחוששיין לדבריה, וחולצת ולא מתייבמת, ולא אומרים שוודאי משקרת משום שנאה או אהבה ליבם.

ומוכח שספק הדבר.

אם כן, הוא הדין גבי מזכה גט, ספק הוא אם היא אוהבת את היבם וחוב הוא לה, או שמא שונאת אותו וזכות הוא לה, ולכן אם מת בעלה תחלוץ ולא תתייבם.

עוד מסתפקת הגמרא: אמר ליה רבינא לרבא: המזכה גט לאשתו על ידי שליח קבלה, שתתגרש מעכשיו, במקום קטטה. מהו,

מי אמרינן כיון דאית לה קטטה בהדיה, אם כן שונאת אותו וזכות הוא לה להתגרש. או דלמא, ניחא, על אף הקטטה מעדיפה להשאר תחת בעלה מאשר להשאר לבד

הדרן עלך פרק האשה שלום